

paa at undbrage sig den rette Stat. Ogsaa af Hensyn dertil have vi ment, at Bøderne maatte være ganske alvorlig store for derigjennem at tilvejebringe den rette Afgivenhed. Men saa have vi tillige erkjendt, at naar vi satte Bøden saa høit, som vi mente, den burde være, for at den kunde fremkalde det rette Bogholderi, kunde der paa den anden Side ogsaa begaas Ubilligheder, idet en eller anden høist uskyldig Undladen af at gjøre Et eller Andet, som i Virkeligheden ikke kunde tilregnes den Paagjældende, kunde medføre saa store Straffe, som navnlig for et mindre Bryggeri kunde være uforholdsmæssig sølelige, og som kunde være saa meget mere ubillige, fordi det jo netop er i de smaa Bryggerier, at man har den mindst udviklede Færdighed i Retning af Bøgenes rette Førelse; i alt Fald maa man forudsætte den Mulighed, at det ikke altid er de bedste, de mest øvede Kræfter, som særlig i saadanne Bryggerier sættes til de Bestillinger. Derfor have vi ogsaa indrømmet Toldbestyrelsen Myndighed til at kunne benaade de Paagjældende, til helt at kunne eftergive dem Bøderne. Jeg fremhæver dette her, for at man ikke skal være angstelig for, at disse Bøder dog kunde blive alt for urimelige, alt for trykkende, alt for ubillige. Det vil ses, at vi under Nr. 27 til § 18 have stillet Vædringsforslag, som gaar ud paa, at „Toldbestyrelsen kan, naar Overtrædelser klarlig skjønnes ikke at være begaaet med Forsæt, og Omstændighederne iøvrigt tale derfor, nedsætte eller eftergive Bøden.“ Vi have ment paa denne Maade, ved at fassætte de strenge Straffe og i Forbindelse dermed hjemle en Benaadningsret for Toldbestyrelsen, at kunne varetage baade Statens og Bryggeriernes Ret. Paa den ene Side have vi den strenge Forpligtelse i Henseende til Bogføring og dens behørig Opfyldelse, paa den anden Side gjøre vi os ikke skyldige i nogen Ubillighed, idet vi gaa ud fra, at man fra Toldbestyrelsens Side vil vise den Humanitet, som naturligtvis denne Lovs Anvendelse overhovedet forudsætter. Disse Bemærkninger forudskifter jeg og skal saa gaa over til de enkelte Forslag, særlig Vædringsforslagene under Nr. 18.

Det vil nu altsaa forstaaes, hvorfor vi der have ment at burde foreslaa baade Fængselsstraf og Bøder til et saadant Beløb, som jo ganske vist ellers ikke kjendes i vor Lovgivning. Den høitærede Finanzminister har stillet et Underændringsforslag til Vædringsforslag Nr. 18, gaadende ud paa, at der foran „5“ skal indsættes: „1“. Vi ere ganske enige deri, i alt Fald har jeg for mit Bedkommende opfattet det som en Trykfeil,

at „§ 1“ ikke er medtaget; det er jo Undlabelse af at føre Bøgerne eller at føre dem paa urigtig Maade, der skal medføre det strenge Ansvar, da Bøgerne skulle afgive Grundlaget for Skatteansættelsen, men det høie Thing vil lægge Mærke til, at det udtrykkelig er sagt, at Ansvaret kun indtræder, naar Bryggeren enten slet ikke fører dem, eller til Stede for Statskassen fører dem paa urigtig Maade. Vi have saa imidlertid ment, at i Gjentagelsestilfælde burde der indtræde en Forhøielse, saaledes at Straffen kunde stige til Fængsel i 6 Maanedre og Bøder paa 20,000 Kr. — Det næste Vædringsforslag gaar ud paa, at hvis de paagjældende Overtrædelser kun ere foraarsagede „ved Mangel paa skyldig Afgivenhed uden nogen Hensigt til at besvige Statskassen, straffes de med Bøder fra 500—5,000 Kr., der i Gjentagelsestilfælde kunne stige til 20,000 Kr.“ Vi have ment ikke at kunne gaa under dette Minimum paa 500 Kr., men vi have sat i Forbindelse dermed en Benaadningsret, som kan anvendes, og som vi forudsætte vil blive anvendt i de Tilfælde, hvor saadanne Bøder ville ramme uforholdsmæssig haardt i Henseende til Forseelsens Bestaffenhed og andre Omstændigheder, hvorunder den er begaaet, hvorefter det aldeles klarlig kan skjønnes, at der ikke skjuler sig et eller andet svigagtigt Forsæt derunder. Naar vi ere blevene staaende ved Bødestraf i § 14, er det jo en Folge af, at denne Forseelse: Angivelse til Udsørsel af Landet af Skattefri Bl som skattepligtigt, ikke egentlig har Noget at gjøre med de særlige Grunde, som have motiveret den forhøiede Straf indenfor denne Lovs Omraade. Det er en almindelig Forseelse, som altsaa ikke staar i Forbindelse med Skatteansættelsen og Skattekontrollen, og som vi derfor have ment vedblivende kunde straffes med Bøder. Men for at der skulde være nogen Analogi med de øvrige Straffe, have vi blot foreslaaet, at den i Gjentagelsestilfælde kunde stige til 20,000 Kr., og med Hensyn til § 15 have vi ligeledes foreslaaet, at Bøden i Gjentagelsestilfælde, kan stige til 5,000 Kr. Ved § 16, som jo indeholder Reglerne om, hvem disse Straffebestemmelser skulde finde Anvendelse paa, have vi ment, at der kunde være Grund til at medtage ikke blot den paagjældende Eier eller Forpagter, men ogsaa Bestyreren og den eller de for Kontrollen anmeldte Fuldmægtige. Det er jo nemlig Personer, som selv træde frem og paatage sig Ansvaret overfor Statskassen. Dette gjælder altsaa ikke blot om Bestyreren, men ogsaa om hans Fuldmæg-